VI. évfolyam, 45. szám

1950 november 3

70 fillér

Egy francia generális a sok közül

— Hol kaptad ezt a szép monoklit, Pierre?
— Vietnamban, Suzanne!

Kettőn áll a vásár *avagy* okuljunk ebből a történetből

1.

— Tyűha, meg kell borotválkoznom, hiszen a vállalatvezetőhöz megyek...

2.

3.

4.

Le a bürokráciával!

PÁLYÁZATUNK EREDMÉNYE

„Le a bürokráciával" c. pályázatunk díjait szerkesztőségünk a következőknek ítélte oda:

Az 1000 forintos I. díjat: „Egy lófelújítás története" című pályamű kapta. Írták Füsti Pál és Zwickl Pál, a Szegedi Kenderfonógyár dolgozói.

A II. díjat (400 forint): Kozma István telepvezető, Tápiószöllős. „Utazás a fogam körül" című pályázatáért.

III. díj (300 forint): „Az elháríthatatlan nyugdíj". Írta Árpád Éva színésznő, Bpest.

IV—VI. díj (100—100 forint): Lengváry Ernő, a Rákosi Mátyás Művek dolgozója („Egy ceruza kalandos útja"), Csontos Gábor kollégiumi igazgató, Debrecen („Vitézsujtás"), Téni Ferenc, a Közlekedésügyi Minisztérium újítási megbízottja („Egy újítás szomorú története").

Figyelmeztetjük olvasóinkat, hogy ezzel csak bürokráciaellenes pályázatunk ért véget, de lankadatlanul folyik tovább Ludas Matyi harca a bürokrácia ellen. Ezentúl is minden számunkban közlünk írásokat a bürokrácia kinövései ellen s igyekszünk arról gondoskodni, hogy közéletünknek ez a mérgező anyaga az utolsó porcikáig kiirtassék.

Kérjük közönségünk további támogatását ebben a küzdelmünkben. Ki-ki írja meg szomorú tapasztalatait a bürokráciával, mi az összes „jó eseteket" közöljük s a kéziratokat honoráljuk.

Tehát fel a további, még élesebb harcra a bürokrácia ellen!

Gádor Béla:

Helyszini közvetités a Nemzeti Szinház-stadionból

(Ábránd)

Kedves hallgatóink, itt vagyunk a Nemzeti Színház hatalmas új stadionjában, ahol negyvenötezer ember várja, hogy megkezdjék Brokát Iván, a zseniális csasztuska-szerző „Minden lében kanál" című vígjátékának szenzációs előadását. Zúg, morajlik ez a hatalmas tömeg, mindenki azt találgatja, vajjon az ország legjobb színészeiből alakított válogatott csapat diadalra viszi-e Brokát Iván kitünő vígjátékát. A darabról már annyi kiszivárgott, hogy középpontjában egy villanyszerelő és egy kalauznő szerelme áll és most egyre-másra kötik a fogadásokat a tribünökön arra vonatkozólag, vajjon egymásra talál-e a két szerelmes vagy közbe jön-e valami. Általábanvéve a heppiendet 2:1 arányban fogadják.

Még három perc van az előadás kezdetéig, addig mondjuk el kedves hallgatóink, hogy a magyar válogatott színészcsapat kitünő erőnlétnek örvend. Somlay Arthurnak délelőtt 10 órakor volt ugyan egy kis fejfájása, de bevett egy aszpirint és a fejfájás 11 óra 20 perckor elmult. Uray Tivadart még szerdán kisebb baleset érte, borotválkozás közben a borbély kétcentis karcolást ejtett a bal füle alatt. Azonnal konziliumot hívtak össze és délután az I. számú Sebészeti Klinikán betimsózták és bepúderezték a vágás helyét, úgy hogy a kitünő játékos a csütörtöki próbán már elég jól mozgott.

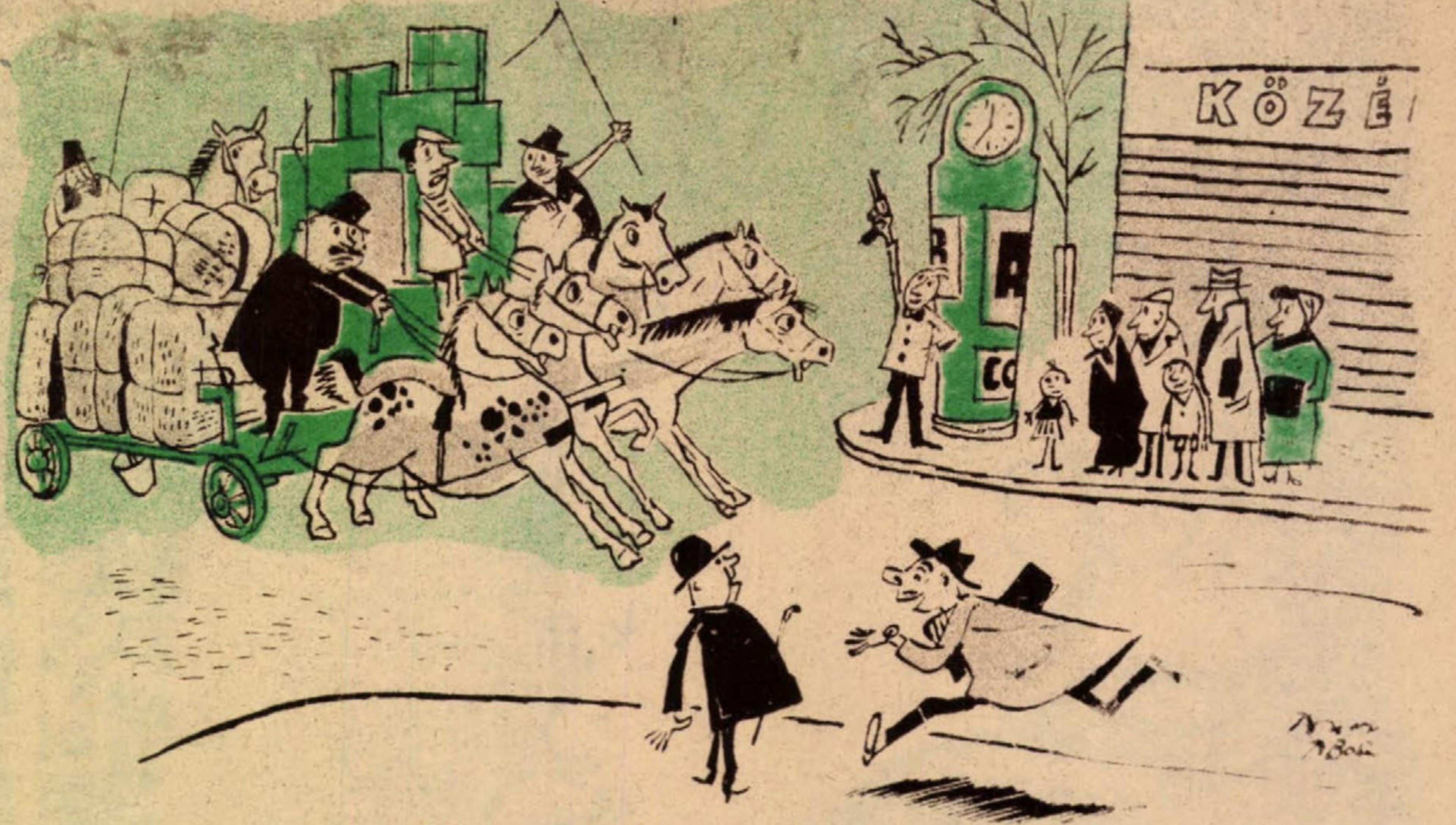
De úgy látom, hogy az előadás mindjárt megkezdődik. A közönség, ez a negyvenötezer főnyi gigászi tömeg lélekzetvisszafojtva vár. Az ügyelő megadja a jelt, a függönyhuzó már nyul is a függöny után, megragadja a zsinórt, a függöny szétmegy és már ott is vagyunk a kalauznő óbudai lakásának szépen berendezett konyhájában. Tolnay Klári a sparherd előtt áll és kavarja a pörköltet, ezen a kavaráson meglátszik, hogy Klári kitünő formában van. A közönség hatalmas tapssal honorálja a ragyogó kavarási akciót, majd minden szem Somlay Arthur és Gózon Gyula felé fordul, akik hatalmas rössel kezdenek vitatkozni. Már-már úgy néz ki, hogy Gózoné lesz az utolsó szó, amikor Somlay váratlanul, kapásból hatalmas szellemességet küld Gózon felé, Gózon elesik, az a veszély fenyegeti, hogy nem tudja elkapni a végszót, de mégis elkapja és továbbadja Tolnaynak, Tolnay továbbadja Görbe Jánosnak, innen Rádayhoz kerül, aki a színpad balsarkában álló Básthyhoz szalad vele, ez, mivelhogy Ladányi erősen nyomja, Gózonhoz továbbít, aki... Poén! Kedves hallgatoink, gyönyörűen kidolgozott poén volt ez, amelyet Gózon az utolsó percben három méterről kényelmesen mondott be... Most ismét a sugó kezdi a játékot, rövid mezőnyjáték következik, lapos mondatok pattannak ide-oda, a feszültség nehezen akar kialakulni... De a cselekmény fonala ismét Somlaynál van, aki gyorsan gombolyít rajta egyet és átadja Básthynak, ez Rádayhoz továbbít, már Ladányinál van, aki most szembekerült Tolnayval, Tolnay ügyesen driblizik, de Ladányi szabálytalanul támad, a bíró nem veszi észre, Tolnay kisíklik és az ajtó felé szalad, Ladányi megelőzi és hirtelen, fordulásból, hatalmas, védtelen csókot nyom a kalauznő szájának bal felső sarkába... Kedves hallgatóink, csodálatosan kidolgozott akció volt ez a csók, az első felvonás huszonkettedik percében, Brokát Iván vígjátékának első bemutatása alkalmából, a Nemzeti Szinház-stadionban, ahol a magyar színészek válogatott csapata játszik... A negyvenötezer főnyi közönség mint egy ember ugrik fel a helyéről, kalapok repülnek a levegőbe, kendőket lobogtatnak, idegen férfiak és nők sírva borulnak egymás nyakába...

*

Kedves hallgatóink, az élményszerű kitünő előadás véget ért. Amint hallották, a villanyszerelő számtalan akadályon és intrikán keresztül elnyerte a kalauznő kezét és most a tömeg elégedetten tolong a kijáratok felé. Egy részük a színpadra rohan, vállukra emelik a színészeket és úgy viszik az öltözők felé. Mi is odanyomulunk a mikrofonnal és megkérdezzük Ladányi Ferencet, mi a véleménye az előadásról:

— Azt hiszem, megérdemeltük a sikert, — mondja Ladányi — amelyet főleg edzőink lelkiismeretes munkájának és realista passzjátékunknak köszönhetünk.

Egyes útvonalakon csak este 7 óra után szabad lovaskocsival közlekedni

— Jaj, de rohantam Kucsera úr, már azt hittem, lekésem a startot...

Ballada a bürokratáról

A bürokrata ült a széken,
Pecsét volt íróasztalán,
Hogy mit csinált ő itt egész nap,
Senki se tudta azt talán.

Bármilyen sürgős fontos ügy jött,
Ő azon meg nem ütközött,
Csak annyit mondott rá unottan:
Jöjjön holnap és öt között.

Am egyszer csak az életünkben
Megjelent végre a Tanács
S e tény a vén bürokratára
Lesujtott, mint a kalapács.

A bürokrata hazament hát,
Kedve már nem volt fenenagy,
És búsan szólt becses nejének,
Mint szelidített feneva .

Minden tíz percben jöjj be hozzám,
Én azon meg nem ütközök,
S ezentúl neked mondom ingyen:
Jöjjön holnap és öt között.

(g. m.)

Szállítási szerződés

Egyre-másra kötik a dolgozó parasztok a szállítási szerződéseket. Ami azt jelenti, hogy a paraszt megszabadul a kupecektől, a kizsákmányolóktól. A földművesszövetkezetek mindenütt egyforma szabott árakon kötik a termelési szerződéseket sertésre, libára, tojásra, tejre és nem fordulhat elő többé, hogy a paraszt fillérekért kótyavetyélje el az áruját a kofának. A jó ár is biztosítva van, nem fölözi már le a hasznot a kupec, az alkusz. Nem történhet már meg többé, ami Kovács Janival esett meg 1936-ban.

Mert annak a gabonáját lekötötte az ügynök. Kovács Jani azt mondta, csináljanak írást a dologról.

— Minek az írás? — csudálkozott az ügynök. — Ha felmegy a gabona ára, maga úgyse szállítja, ha meg lemegy a gabona ára, én úgyse veszem át...

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség: Budapest, V., Honvéd-utca 10. Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal: Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3. Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda offset-körforgógépén V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly

Csecsemő önálló keresettel

Le a bürokráciával!

Kedves Ludas Matyi!

1950 június 13-án fiunk született. Feleségem előző házasságából már 4 gyermek után kaptunk családi pótlékot. Bejelentettem a gyárban az igényemet az 5-ik családi pótlékra. (Megjegyzem, feleségem ugyanabban a gyárban dolgozik.) Abban a hónapban a másik 4-re még megkaptuk a járandóságot, de kaptunk egy levelet is, hogy igazoljuk, miszerint az akkor öt hetes gyermek nem bír önálló keresettel, vagyis hogy mi tartjuk el. Elindultam tehát beszerezni az igazolványt, gondolván, ez nem lesz nehéz. Itt is tévedtem. Az irodán (Városháza, nem tudom hányadik ügyosztály) nevetve, de azonnal kiállították az iratot. A zökkenő ezután következett. El akartam vinni személyesen iktattatni és aláiratni. Az ajtónálló azonban nyakon ragadott, hogy nem megy az olyan könnyen: előbb le kell nyomozni, hogy megfelel-e állításom a valóságnak. Mit volt mit tennem? Fájó szívvel, leadtam neki az írást. Eltelt 4—5 nap, nyomozó ugyan nem volt kint, de postán kihozták az igazolást. Meg volt tehát már írásban is, hogy fiamnak — akkor már 6 hetes volt — nincs önálló keresete. Másnap felküldtük az írást a családpénztárnak. Eltelt 1 hónap. Nem kaptunk családi pótlékot, de most már a másik 4-re sem. Eltelt a második hónap is. Megsürgettük a dolgot. Semmi válasz. A mai postával azután visszajött az egész, azzal, hogy mi van a gyermek atyjával? Él-e, vagy egyáltalán mi van vele?

Egyelőre még nem ütött meg a guta, de ha sokáig húzódik az ügy, azt sem garantálom, hogy nem fog bekövetkezni. Mindenesetre erőt ad az a tudat, hogy így esetleg kevesebb utánjárással lehet majd hozzájutni a jogos családi pótlékhoz.

Lehet, hogy én vagyok nehéz felfogású, de én nem tudom megérteni, hogy mi ezen a probléma: elvettem a feleségem 4 gyerekkel. Azokat is mi közösen tartjuk el. Született egy 5-ik gyerek, arról egyébként írás is van, hogy azt is mi tartjuk el. Ennek ellenére egy fillér családi pótlékot sem kapunk pár hónap óta egyik gyermek után sem. Hát olyan nagy bűnös az a gyerek, hogy amiatt a többi sem kaphat családi pótlékot?

Sárközi Ferenc,
a Szegedi Fémipari Egyesülés dolgozója, Szeged, Zrinyi-u. 3.

FELAJÁNLÁSOK NOVEMBER 7-RE

— Látod szaki, az Októberi Forradalomnak köszönhetem, hogy szabad hazában ilyen nagyszerű gépen dolgozhatok.
— És hogy köszönöd meg?
— Hogy három ilyen nagyszerű gépen dolgozom egyszerre.

Figyelmes tehén

Közel hatmillió liter szabadtejre kötöttek eddig szállítási szerződést a dolgozó parasztok.

— Hozzon egy másik rocskát, Kati néni, most kezdem azt a tejet adni, amiért tíz fillérrel többet kapnak.

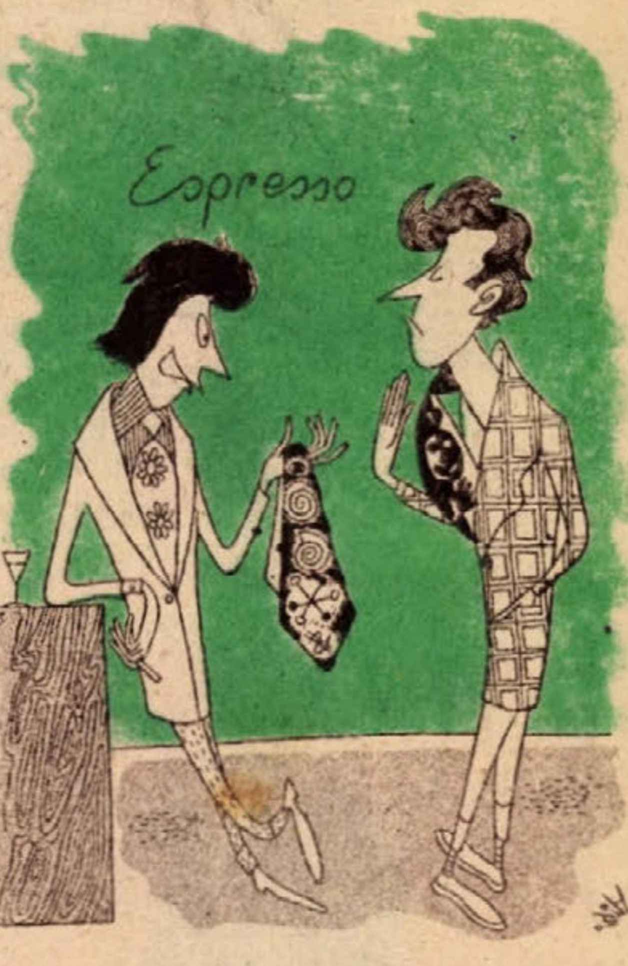
a fecsegő

...igen, elvtársak, én azért szólalok fel, hogy figyelmükbe ajánljam, hogy most, mikor a tervév a vége felé közeledik, nem érünk rá pepecselni, mert minden perc drága és amennyi időt elvesztegetünk azzal, hogy leállunk beszélgetni, azalatt már jelentékeny lépést lehetünk előre, mert minden szónál szebben beszél a tett, azért én sem beszélek sokat, mindjárt befejezem, csak még annyit akarok mondani, hogy a sok kicsi sokra megy, csak gondolják el az elvtársak, hogy ha naponta csak két percet töltünk beszélgetéssel, mi itt az üzemben vagyunk négyszázhúszan, az ugyebár már 840 perc, ha ezt hatvannal elosztom, az annyi, mint 60 a 84-ben megvan egyszer, marad 24, leveszem a nullát, a 240-ben megvan négyszer, igen, elvtársak, az már 14 óra, tessék, ha ezt munkára fordítjuk, ebből már csinálhatunk két munkadarabot, azért kell minden percet kihasználni, minálunk úgyis egy kis elmaradás van, én ezt tulajdonképpen nem értem, hiszen én állandóan azt hangoztatom, hogy használjuk ki az időt, kár minden percért, vannak kitűnő sztahanovistáink, itt van mindjárt Molnár elvtárs, aki látom, már tűkön áll, szeretne már a gépéhez visszamenni és azt gondolja magában, mit beszél annyit ez az állat, de, de igen, és én ezt nem is veszem tőle rossz néven, tudom, hogy ő ma is néhány százalékkal túl akarja teljesíteni a tegnapi 180 százalékát és én nem is tartom vissza, rögtön befejezem, mert elvem az, hogy minden szónál szebben beszél a tett, vagy ezt már mondtam, csak az a szándékom ezzel a pár buzdító szóval, hogy figyelmükbe ajánljam az elvtársaknak, hogy minden percet ki kell használni, persze ez nem vonatkozik Körmöczi elvtársra, a mi másik kitűnő sztahanovistánkra, őt tudom, nem kell bíztatni, de vannak itt mások is, akik sajnos, nem olyan öntudatosak és nem tudják, hogy minden percet ki kell használni, őhozzájuk szólok, nekik beszélek, velük csevegek, ővelük akarom megértetni, hogy az elmaradást be kell hozni, még nem késő, csak ne töltsük az időt beszélgetéssel, hanem igenis, fogjuk meg a kapa nyelét, ahogy falun szokták mondani, amivel azt akarják kifejezésre juttatni, hogy az időt alaposan kihasználják, nem töltik üres fecsegéssel, hanem...

(És így tovább még egy félóráig. Az idő fogy. Az elmaradás nő.)

Balázs Sándor

Izléses ember

— Idenézz komán, milyen klassz nyakkendő! Nem veszed meg?
— Nem kell. Nem akarok pojácát csinálni magamból.

Állatkerti baleset

Oroszlán: Na, mi az tőkés úr, miért van úgy megijedve? Hiszen maga szerint az a természet rendje, hogy az erősebb felfalja a gyengébbet...

Ujoncbevonuláskor

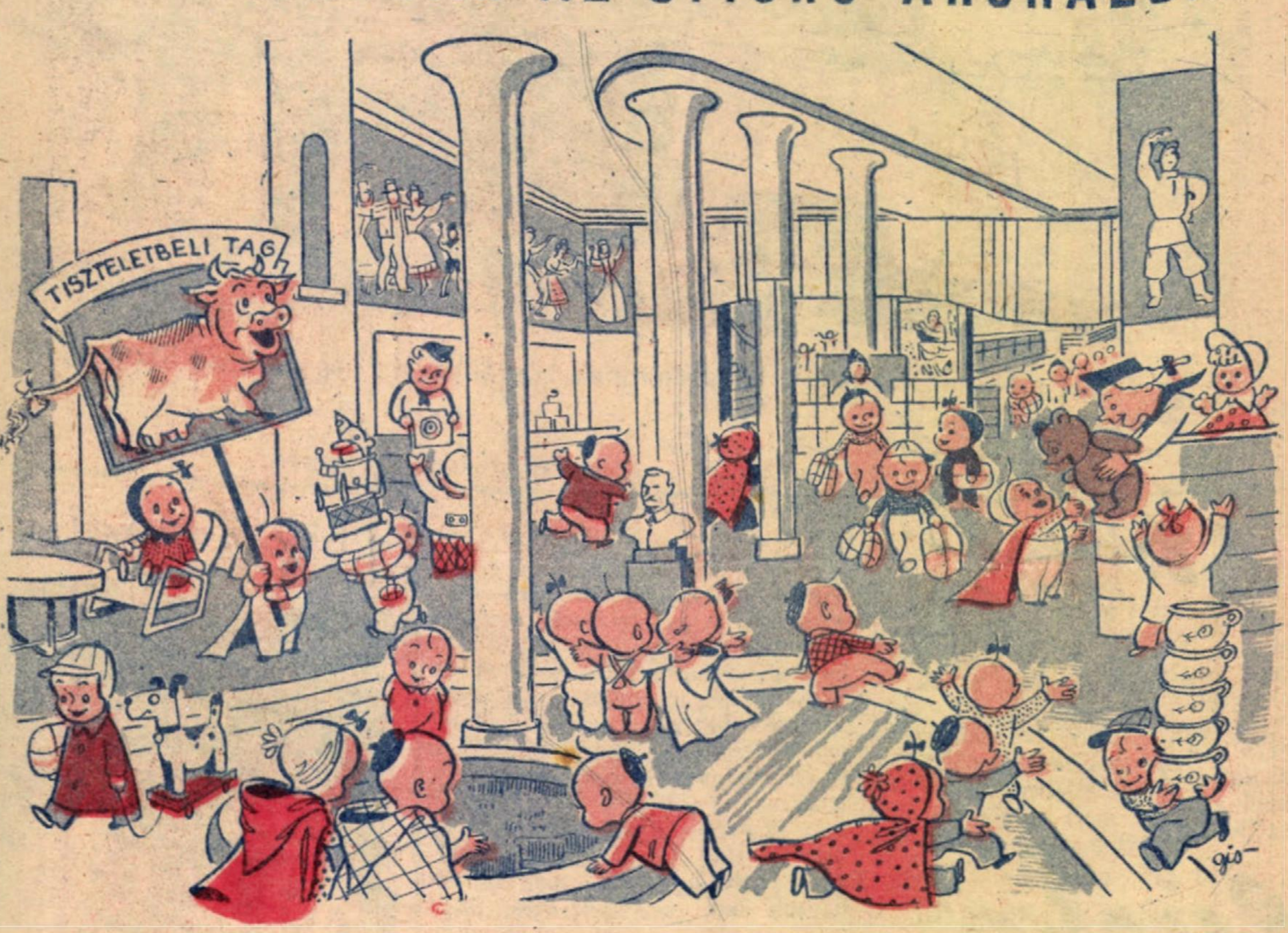
— Miért tisztelég nekem, édesapám? Hisz én csak ujonc vagyok!
— De én már látlak téged, fiam, mint főhadnagyot...

Rákosi Mátyás beszélt

— Látod asszony, így van ez jól. Amit a falusi párttitkár nem vett észre, azt az országos főtitkár észrevette...

A LEGIFIJABBAK AZ ÚTTÖRŐ ÁRÚHÁZBAN

Uncle Sam: Ne félj tőle, hugom! Nem látod, hogy egész más mundérja van?!

Kedves barátom, Zsiga!

Tegnapelőtt megsértődtél, mert azt mondtam neked, hogy nagyszerű horgász vagy, majdnem olyan jól pecázol, mint Vaczulek Öcsi, aki pedig elismerten a legkiválóbb horgász a nyolcadik kerületben. A „majdnem" szó miatt sértődtél meg. Amikor aztán tegnap szemedre vetettem, hogy túlérzékeny és sértődős vagy, ismét megsértődtél és paprikavörösen kérted ki magadnak, hogy te sértődős vagy.

A teljes elhülyülés küszöbén álljunk meg egy szóra, Zsiga! Ez így nem mehet tovább. Nem veszed észre, hogy mint a flekktífusz vagy a kolera, úgy terjed ez a ragályos sértődési nyavalya?! Az emberek úgylátszik, rájöttek, hogy a sértődés a legegyszerűbb társasjáték: mindenki számára könnyen elérhető és olcsó dolog. Nincs időhöz és helyhez kötve, nem függ az időjárás viszontagságaitól, az emésztéstől és az égitestek mozgásától, — nem kell hozzá egyéb, mint egy sértő és egy sértődő és néhány felhúzott orr. Így aztán mindenki sértődik egyet, sőt néha kettőt is, vagy esetleg többet.

Figyelj ide Zsiga és undorodj! Barátunk Elemér, a kitűnő áfonyaszakértő megsértődött, mert nem őt nevezték ki főszakmukinak a hecsedli főosztályra, hanem azt a tehetségtelen dr. Klepicet, aki azt sem tudja, hogy mi bokron terem a hecsedli és különben is három nappal fiatalabb nála. A gyárban a tervmegbízott megsértődött, mert kicsasztuskázták a kultúresten, az ebédfelelős szintén megsértődött, mert őt nem csasztuskázták ki a kultúresten. A Krivalcsek szaki mélyen megbántódott, mert nem ő kapta az ötszáz froncsit az újításért, pedig nem vitás, hogy ő is meg tudta volna csinálni azt a kis izét a lábszeleppel, ha nagyon akarta volna. Megsértődött a centercsatár, mert vasárnap jobbszélsőt kellett játszania, viszont a jobbszélső is felhúzta az orrát, mert nem kapta meg azt a kis toronyórát lánccal, amit a százötvenedik beszúrt gólért igért a vezetőség. Továbbá megsértődött Micike, mert az üzemi kultúrest meghívóján a bal alsó sarokba nyomtatták a nevét és menthetetlenül szíven döfve érezte magát ifjú írótitán barátunk, Tihamér, akinek a szerkesztője pont azt a két mondatát húzta ki a krokijából, amellyel új hajnal fényét derítette volna az irodalom egére.

Ez semmi, Zsiga, sértődtek még: Amália néni, mert nem gratuláltak neki hetvenedik születésnapjára, a hároméves Pistike, mert az ovodában kevesebb porcukrot kapott a tejbegrízbe, mint a másféléves Juditka, az öregek, mivel a fiatalok szemtelenek, a fiatalok, mivel az öregek szemteleneknek nevezik őket, a borbély, a fodrász, a bur, a bur, a burkalappal...

Bizony, így van ez, Zsiga és én ajánlanék egy tippet: baráti körünkben szervezzük meg a Sértődéselhárító Albizottságot. Aki oktalanul sértődik meg, az a közös kasszába fizessen be öt forintot s az így egybegyűlt pénzből vásároljunk spanyolcsizmát, bokaszorítót, hüvelykcsíptetőt, feszítőcsigát s egyéb hatásos kínzóeszközöket, és hirdessünk szent inkvizíciót a sértődés ellen, amely öl, butít és undorító dolog. Vagy talán mielőtt ezt megtennénk, szokjunk le róla szépszerével? Elmélkedjél ezen, Zsiga! Addig is ölel barátod:

N. Z.

U. i.: Ha levelem miatt esetleg megsértődnél, kérlek, ne fáradj egy gorombahangú válaszlevél megírásával, mert úgysem sértődöm meg.

Megalakultak a Tanácsok

— Mi van a markában, Zsiros úr?
— Most már végkép semmi. Ha meggondolom, hogy valamikor az egész falu a markomban volt...

Mindennapi TÖRTÉNET

Beméne a riporter az üzembe. — Termelési felelőshöz üzen be, — hogy azt mondja, vele pár szót váltana. — Egy jó riport senkinek se ártana. — Riporternek megtiltani nem lehet, — hogy ne nyíljék előtte a bemenet. — Be is megy és körülszimatol legott. — Tartsunk vele, nézzük meg, hogy kit lel ott.

...Irodában ül egy ember. — Haja kondor, bajsza kender. — Pirosarcú, pergőnyelvű, — igen kedves, nagyon elvhű, — szeme kék és nevetős. — Ő volna a friss, agilis termelési felelős...

A riporter tárgyalván itt eleget, — elbúcsúzott, köszönetet rebegett. — Továbbment a folyosón és a beste — az oktatás felelősét is kereste!

...Hamarosan jött egy ember, — haja kondor, bajsza kender, — és a többi és a többi, — felesleges meglepődni! — Szeme kék és nevetős. — Ugyanő a friss, agilis oktatási felelős!...

A riporter innen is eleresztve, — most meg már az ÜB-titkárt kereste!

...Hamarosan jött egy ember, — haja kondor, bajsza kender, — és a többi és a többi, — nem kell ezen meglepődni! — Szeme kék és nevető. — Ugyanő a friss, agilis ÜB-titkár. Ugyanő!...

A riporter több titokba belesve, — később még a káderest is kereste.

...Hamarosan jött egy ember, — haja kondor, bajsza kender, — és a többi és a többi, — pirulása szerfölötti, — szeme kék, ő rákveres. — Alig bírja már kinyögni: ugyanő a káderes!...

A riporter nagy szemeket meresztve — propaganda-felelőst is kereste.

...Szédelegve jött az ember, — haja kondor, bajsza kender, — és a többi és a többi, — ebbe bele kell törődni: — ő az egész ranglista. — Egyszer titkár, egyszer káder, egyszer propagandista!...

A riporter akárkit is keresett, — mindig újra ismétlődött az eset.

...Mindig ő jött. Mindig pontos. — Ugyanő a kultúrfrontos. — Az MHK-s, a könyvtáros. — A gárdában előtáncos. — Tervező és szervező. — Valamennyi fronton ő az aktív és a szenvedő...

Ráfogták, hogy tehetségben Dárius. — Legyen ő vagy tíz funkcionárius. — Rámenősök szegény embert behúzták — és ők maguk a sok munkát megúszták...

Ajánlatos gondolkozni ezeken; — ilyen üzem tucatjával ne legyen!

K. Tóth Lenke.

A spenót és a háború

A spenót, úgy is, mint paraj, úgy is, mint folyékony gaz magában foglalja a vitaminok egész C-dur skáláját. Mindeme jó tulajdonságai ellenére szigorú, fenékre mért fenyítési adagokkal bizonyítható, hogy a gyerekek kilencven százaléka nem szereti a spenótot. Nem azért, mert a spenót nem olyan jó, mint például a csokoládé, hanem azért, mert a mamák szerint a spenót „sokkal jobb", mint a csokoládé. Az már azután más lapostányérra tartozik, hogy melyik gyerek akar „sokkal jobb" spenótot enni, mint a csokoládé. De nem is az a fontos, melyik dicsőbb, melyik jobb, hanem az, hogy a gyomor táguljon, a papa bámúljon és a mamának most is, mint mindig, igaza legyen.

A spenót gyomorbadiktálásának háromféle formája forog köztálon.

1. Rábeszélés.
2. Megvesztegetés.
3. Erőszak.

Tipikus Truman-recept. Vita tárgya már csak az lehet, hogy mi volt előbb: a Truman-recept vagy a paraj? Mindenesetre mind a kettő zöld. És mind a kettőt nehéz beadagolni. Az egyiket a gyerekek nem veszik be, a másikat a felnőttek nem akarják sehogy bevenni. De nézzük csak az adagolás módszereit:

A rábeszélés körülbelül így hangzik: „Kájikám, bodajam, ha medeszed a penótot, nadra nősz, mint anuta, otos leszel, mint aputa és olyan tövéj leszel, mint a szomszédék cocája."

A megvesztegetés már kissé marshallizáltabb. Itt a szülői diplomácia már ígéretekkel operál: „Kájikám, ha eszel a penótból, szeretni fog anuta, Ha sotat eszel, tapsz csokokáját. Ha mind medeszed, tapsz najancsot is."

Itt már döntő tényező a „ha".

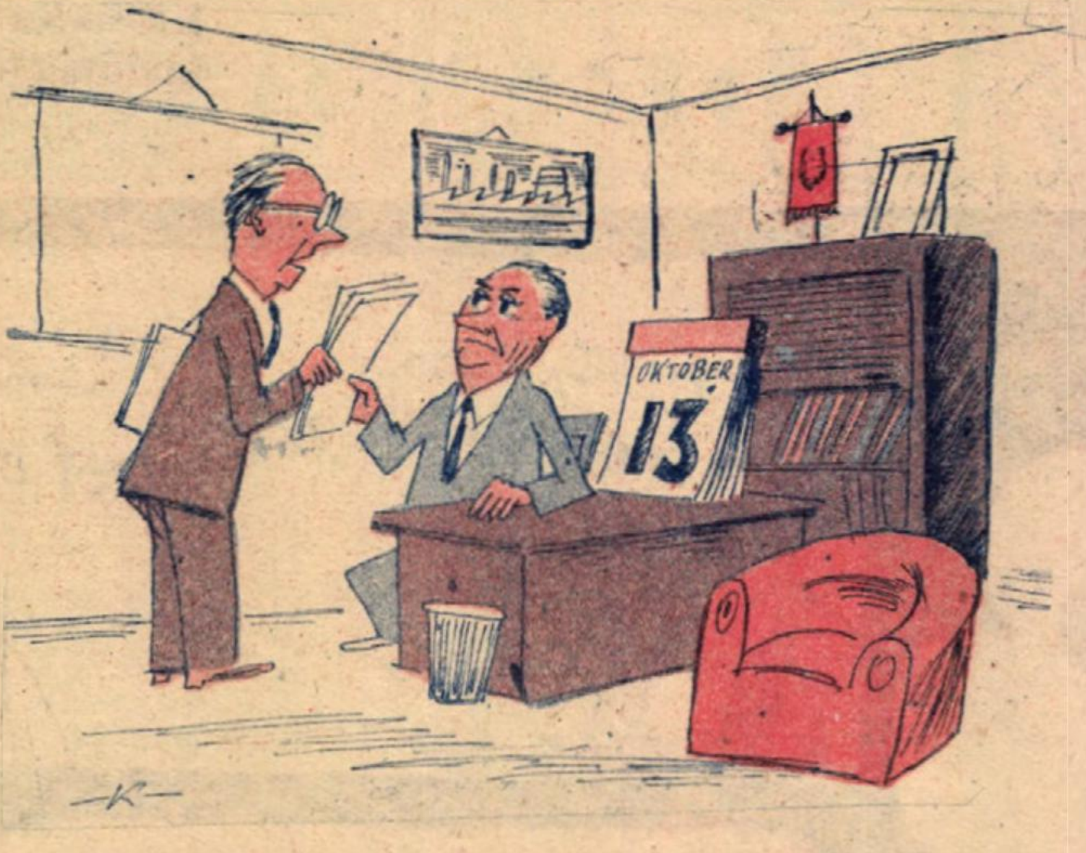
Az erőszak viszont már kész Atlanti-tömb. Itt már nincs mese, nincs csoki, nincs narancs, csak parancs van. A parancs pedig így hangzik: „Klári, megeszed a spenótot vagy kapsz egy olyan nyaklevest, hogy a Göncöl szekerét talicskának nézed!"

Itt kezdődik a háború. Belelép a papa, beleszól a nagymama, egyszóval mindenki beleszól, aki a közelben tartózkodik, csak a gyereket nem kérdezi meg senki.

Ahogy a spenót magábanfoglalja a vitaminok egész C-dúr skáláját s mégsem tetszik a gyermekeknek, ugyanúgy a háború, ami, bár magábanfoglalja a tőkések álmának, vágyának összes dirr-durr skáláját, mégsem kell a felnőtteknek. Bár a tőke aggódó szülői szerint a háború „sokkal jobb", mint a béke, az emberiség százmilliói bebizonyították a békeívek aláírásával, hogy nem kérnek ebből a „sokkal jobb" háborúból.

Hiába alkalmazza Marshall mama, Truman tata a rábeszélés, a megvesztegetés és az erőszak receptjét, a felnőttek már nagyon is felnőttek és pontosan meg tudják különböztetni, mi jó nekik és mi rossz Trumanéknak és azt is pontosan tudják, hogy melyik a Marshall-botnak az a bizonyos boldogabbik vége, amellyel igen hatásosat lehet koppintani a háború hiénáinak atommagos, szuperlapos, vaskalapos fejére.

Bernáth Ede.

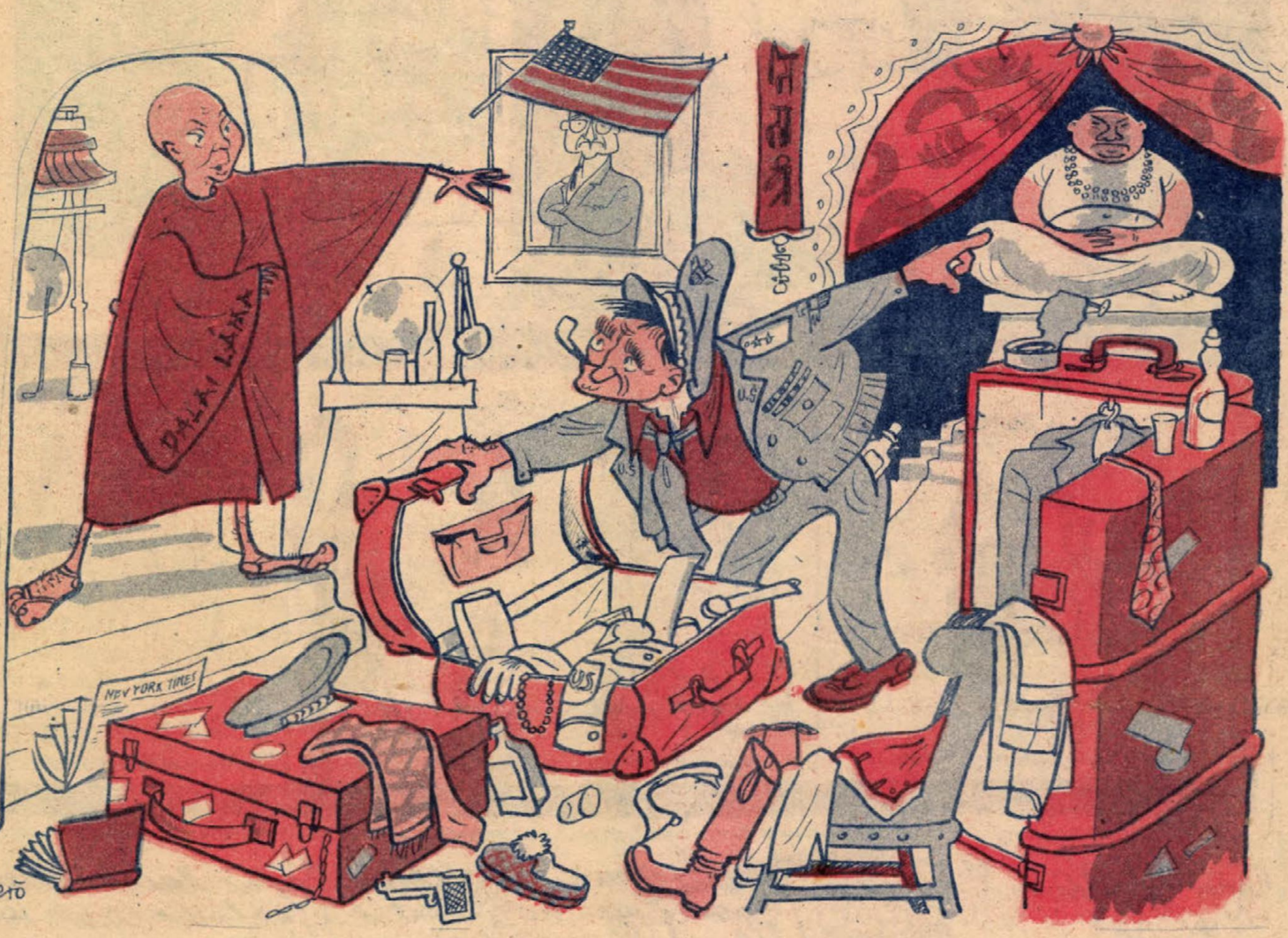
— Mikorra készítsem el a kimutatást, igazgató elvtárs?
— Tegnapra.
— Tréfál igazgató-elvtárs?
— Dehogy tréfálok. Ma, 13-án kaptuk a leiratot, amelyben felszólítanak bennünket, hogy a kimutatást tegnap, 12-én küldjük be.

Tíz éve szabadult Rákosi

Tíz esztendeje, hogy szabad
a férfiú, ki szabad hont vezet,
hát gyűljön most szavamba, mi szívéig
lobog, a szeretet.
Hát jöjjetek, hát gyűljetek szavak,
szeretet, izzon bennük parazsad,
hogy elmondja a vers, Ő az, akit
társának tud a fiatal,
atyjának vall az agg!

(Zelk Zoltán ünnepi verséből)

Szöknek az amerikaiak a felszabadulás előtt álló Tibetből

— Hát elmegy, ezredes úr? Az én istenem legyen magával!
— Jó, hogy szól, láma úr! Elviszem ezt az arany Buddhát is...

FŰSZERESNÉL

— Vaj van?
— Csak volt.
— Nana, akad ott a pult alatt.
— Hát ott volt, de a társadalmi ellenőr megtalálta.

Tito az oszlop

A belgrádi rádió Titót a keleteurópai béke oszlopának nevezte. Bemutatjuk ezt a „békeoszlopot".

AMINEK NEM SZABAD LENNIE

Kasso-Kaján folytatólagos, rajzos kritikája termelésünk és kultúréletünk néhány hibájáról, azzal a céllal, hogy ezek a hibák mielőbb megszűnjenek.

– Az egyik fülén be, a másikon ki.

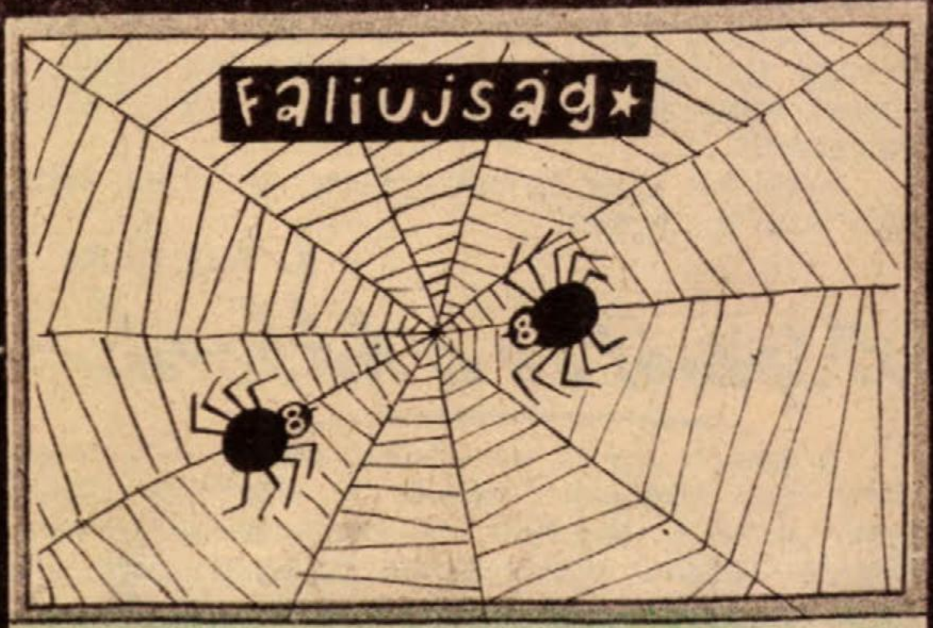
– Ez a festmény elég jó, csak hiányzik a képről bőriparunk rohamos fejlődése, a mélyszántás fontossága és a sport jelentősége.

– Tudja, mit hallottam Szabóról?

– Tudja, mit hallottam Kovácsról?

– Tudja, mit hallottam Horváthról?

Pók: Riadó! Azt hallottam az üzemben, hogy két hét mulva állítólag cikk kerül erre a faliujságra.

Hangtalan Heti Híradó

Seeman, az osztrák kapus bácsi indítványozni fogja, hogy ezentúl a futballmeccsek második félideje 44 percig tartson, mert akkor nem lesz többet kitéve annak, hogy az utolsó percben kapjon be gólt.

Kilencvenkétéves korában meghalt Gusztáv svéd király. A svédek most kétségbe vannak esve, hogy fia egy 68 éves tacskó lesz a király.

Amerikai jellem

— Joe, itthon hagytad az álarcodat, meg a revolveredet!
— Ma nem kell, ma igazgatósági ülésem van.

Duett

— Énekeljünk hangosabban, akkor talán nem veszi észre, hogy félünk tőle...

Töredékek egy marseillei vendéglős naplójából

Hétfő:

Hurrá, ma a kikötőbe érkezik egy század amerikai tengerészgyalogság! Igazán ráfér az üzletre egy kis fellendülés.

Kedd:

Érzékeny lelkületűek ezek az amerikaiak.

Tegnap este nagy zenés estély volt nálam. Amikor udvariasan felszólítottam a szolgálatvezető őrmestert, hogy fizessék meg a kirakatüveget, megsértődtek és szétverték a bárpultot. Este meglátogatom a kórházban a csapost.

Szerda:

Bob Like szakaszvezető és Harry Smith tizedes tegnap üzleti ügyben megbeszélést tartottak a különteremben. A halottkém érkezéséig a holttesteket a söntésben tároltam. Azóta nincs különtermem.

Csütörtök:

Nem elfelejteni: 1. koszorút rendelni a főpincér sírjára, 2. új zongorát beszerezni, mert a régit szitává lőtték.

Péntek:

Tegnap történt az első természetes haláleset. Bill Hopkins közlegény 3 üveg gin és 2 üveg hajszesz elfogyasztása után alkoholmérgezésben elhunyt. Gyászoló barátai bánatukban egymásba szálltak. A könnyebben sebesülteket a helyszínen részesítették első segélyben.

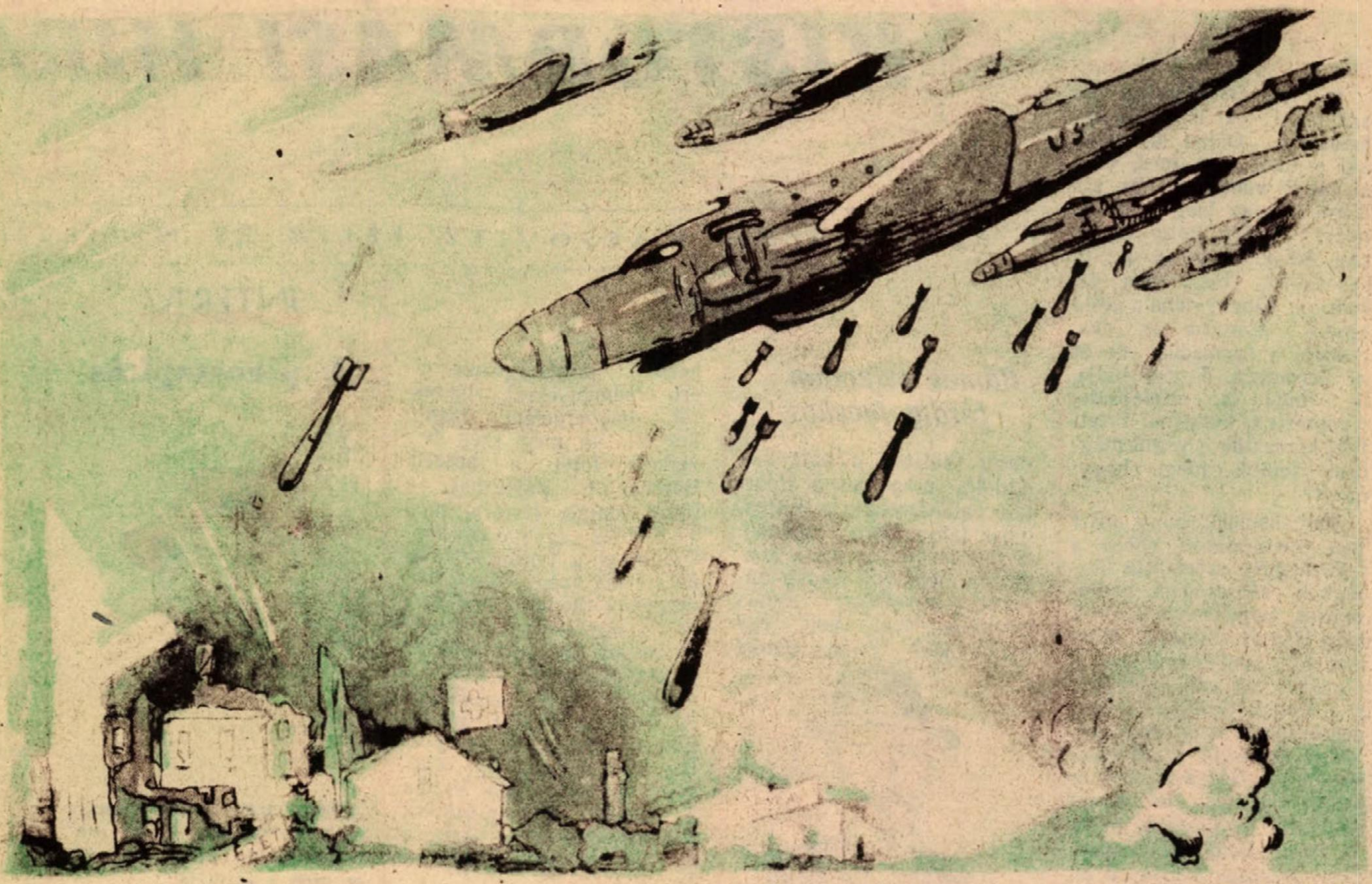
Szombat:

Ma felkeresett Dean Parker őrnagy és közölte, hogy ezer dollár ellenében gondoskodik arról, hogy vendéglőmben megszűnjenek a randalírozások. Mivel csak ötszáz dollár készpénzem volt, tegnap óta a feleségem vezeti az üzemet, mert én gyengélkedem.

Vasárnap:

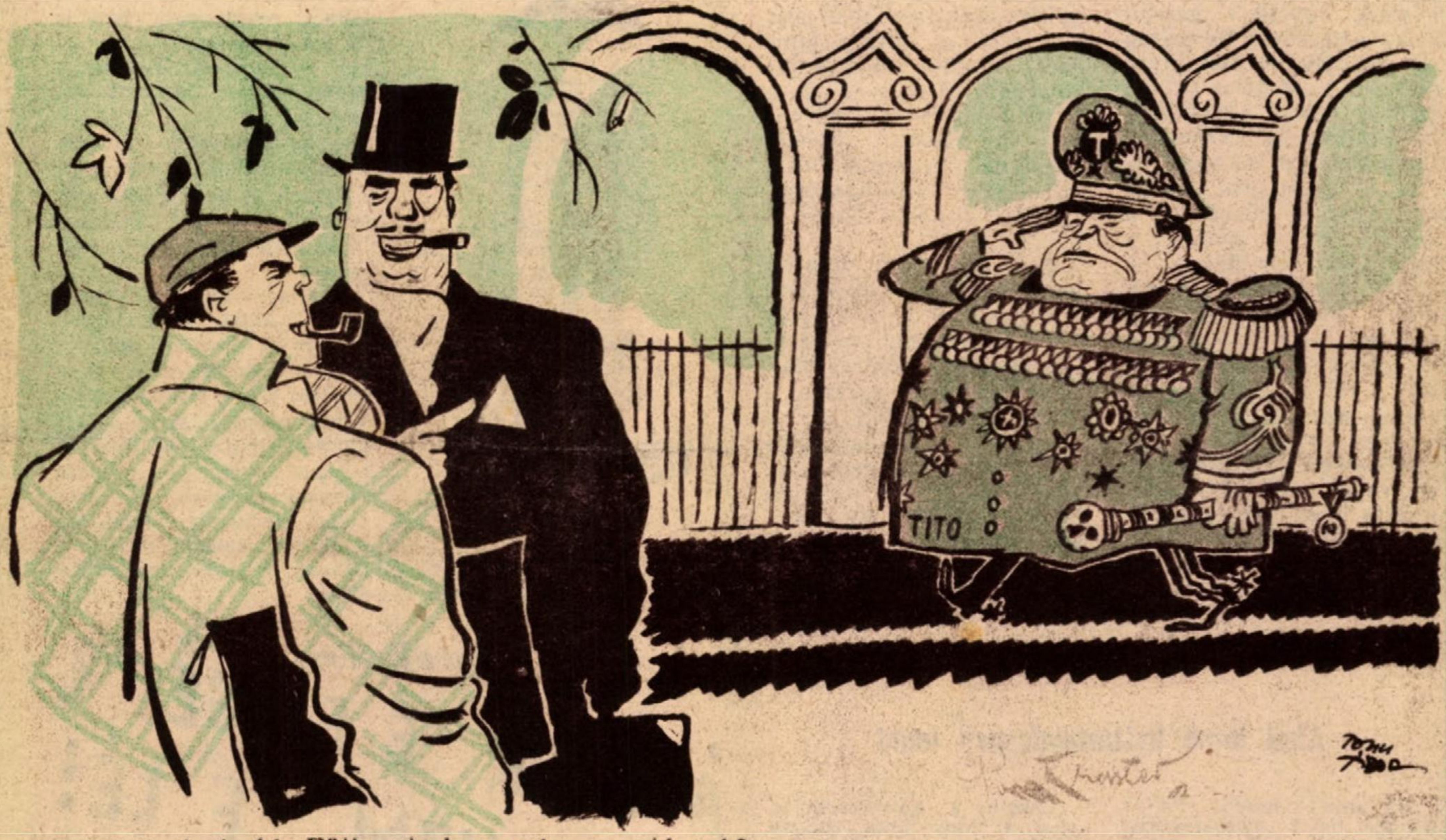
Ma eltávoztak az amerikaiak. Búcsúzóul átnyujtották feleségemnek a Szabadság-szobor kicsinyített mását, hogy örökké emlékezzünk a haladás és a kultúra dicső terjesztőire, az USA-hadseregre. Holnap megkezdjük az újjáépítést.

Az Atlanti-paktum csendes-óceáni változata

Célok és eszközök. (Proszkurjakov rajza a moszkvai Krokodilból.)

Belgrádban

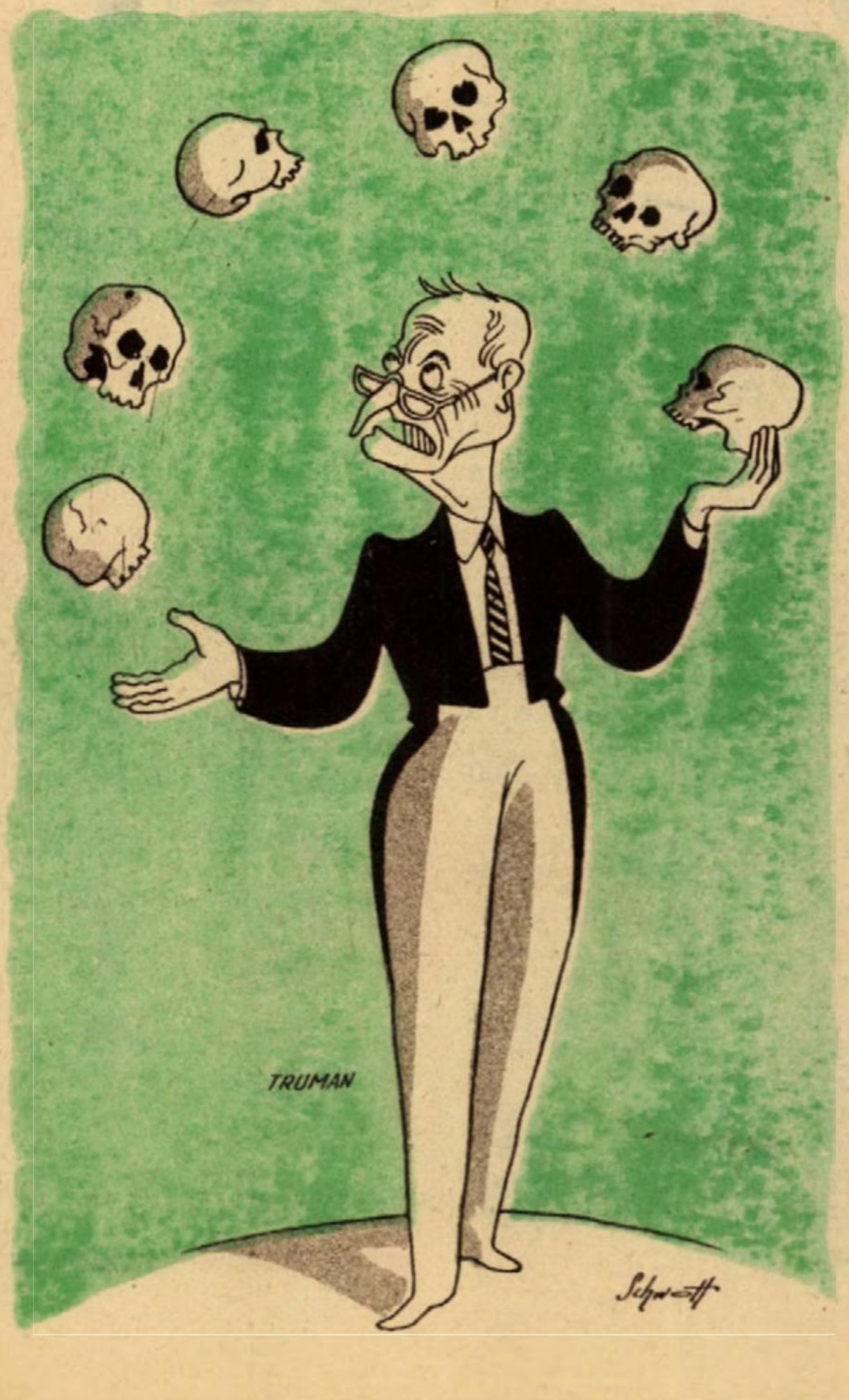
1. jenki: Füttyentsek annak a portásnak?
2. jenki: Az nem portás, de nyugodtan füttyenthetsz neki.

Bürokrata a találmányok nyilvántartási hivatalában

— Mondja jóember, ki engedte be magát?! Csak délelőtt 10-től 11-ig fogadok.

A zsonglőr

Kis történet a nagy Bürokráciáról

A Jelzőgyárnak szüksége volt asztali csuklóslámpára. Ilyeneket csak a Jelzőgyár készít, mivel azonban beruházási tételről van szó, a Jelzőgyárnak a lámpákat a Villamos Berendezési Vállalatnál kell igényelni, hogy rendelje meg azokat nála, neki. Hogy az igénylés mennyi papiron, kézen és közön ment át, azt itt nem irjuk le, mert kiszoritaná a most következőket.

A Villamos Berendezési, magyarosan Vill-Ber, tudva, hogy a Globus Konzervgyár nem gyárt hasonló dolgot, hanem csak a Jelzőgyár gyárt ilyen lámpákat, szabályszerűen meg is rendelte a Jelzőgyár által kívánt jelzőlámpákat a Jelzőgyárnál. Utóbbi, mint afféle naiv és gyanútlan szerv, a rendelést elfogadta, leigazolta, bekönyvelte, bekartotékozta, ésatöbbi, ésatöbbi és megrendelte a Munkaerőtartalékok Hivatala tanműhelyénél, amely alakulat, mint önálló intézmény működik a Jelzőgyár telepén. A többszöri levélváltást, rendeléskiírást, idegsokkot, a rendelés oda- és visszaigazolását ismét mellőzzük, mert csak zavarná ezt a kristálytisztán gyöngyöző ügymenetet és a papirra vetett bürokráciától nem vennénk észre a gyárban működő szent Bürokráciusz áhitatos és fennkölt működését.

Szóval... a tanműhely legyártotta és leszállította a Jelzőgyárnak a kívánt lámpákat. Namármost, az olyan mellékes dolgok, mint raportraktárjelentés — expedició — szállítólevél s a többi izéket nem is említjük, mert ezek még a bürokráciamentes életnek is szokásos kísérőjelenségei.

A Jelzőgyár mindenestre bevételezte, beírta különböző rubrikákba a lámpákat, szépen, pontosan iktatta, raktárra küldte, de természetesen nem vehette igénybe, mert ki kell szállitani a Vill-Ber-nek, aki tulajdonképpen a rendelő, és mint beruházó vállalat fogja elküldeni, ha kedve szottyan, az igénylő Jelzőgyárnak, a hőn óhajtott, saját házi gyártásban gyártott lámpákat.

Tehát papiron kiszállitják a Vill-Ber-nek, ott átveszik, átutalják a raktárnak, a raktár visszautalja a szállításnak, a szállítás elküldi a Globus-konzervgyárnak... izé, nem annak, hanem saját magának, szóval mindegy... Mindenesetre az Anyagátvétel hosszabb tusakodás után átveszi, átutalja a raktárnak, aki bevételezi beruházásra a Jelzőlámpagyár részére. Kihagytuk a külső rendelés kiírását, beírását, átírását, szétírását és a beruházási tétellel járó más hogyhivjákokat, meg még egy csomó olyasmit kihagytunk, ami újabb másfél oldallal hosszabbítaná írásunkat. S a lámpák, szegény, szerencsétlen agyongyötört, agyonszervezett, agyoniktatott lámpák pislákoló fényénél szomorú szívvel tesszük le a tollat s reméljük, hogy legközelebb hasonló szekatúrák nélkül kapja meg a Jelzőlámpagyár azokat a lámpákat, amiket önmaga gyárt saját magának, vagy sajátmaga gyárt önmagának, vagy... szóval mindegy, az ördög sem ismeri ki magát a bürokrácia ilyenfajta csavaros útvesztői között.

KIS EMBEREK KÖZELRŐL

A dalai láma a tibeti vallás tanítása szerint Buddha megtestesülése. Csak úgy sugárzik róla a buddhaság. Ennek a kimagasló tulajdonságának azzal is tanujelét adta, hogy eladta a tibeti népet az angoloknak meg az amerikaiaknak és azt hitte, hogy Tibet népe ebbe bele fog nyugodni.

A dalai láma hisz a lélekvándorlásban. Ebben a hitében mélységes vigasztalást talál. Éppen tegnap jelentette ki az aldalai lámának:

— Érzem, hogy a lelkem a közeljövőben vándorútra kel.

— És hová fog vándorolni? — kérdezte az aldalai láma feszült érdektődéssel.

A dalai láma transzba esett, belenézett a kristálygömbe és kijelentette csodálatosan mély hittel:

— Az én szent lelkem Washingtonba fog vándorolni.

Az aldalai láma könnyes szemmel kérdezte meg:

— És mit csináljunk a testeddel, Rimpocse?

A dalai láma mélységes hittel felelte:

— Az természetesen együtt megy a lelkemmel Washingtonba.

VEZÉRCIKK

Miért?

Van aki ezt mondja, van aki azt. Emezt is suttogják, amazt is. Olyan is akad, aki semmit sem felel, csak a vállát vonogatja, ha azt kérdi tőle az idegen, hogy: miért? Lehet, hogy ez az oka, lehet, hogy az, azt is rebesgetik, hogy sem ez, sem az, hanem mind a kettő együtt. Megvan az oka, mondja a harmadik, de őt ne kérdezzék, ő nem tudja, ha tudta is, elfelejtette. Nyomoztuk, kutattuk, firtattuk, kérdeztük s végül mégsem tudtuk meg, hogy: miért?

Már tudniillik, hogy miért van Kistormáson, ebben a tolnamegyei szocialista községben két csoport, pontosabban, hogy miért alakult meg idén 11 taggal a „Március 15", amikor már sokkal régebben ott volt 86 taggal a „Dózsa György", még pontosabban: miért nem akaródzik egyesülni a „Március 15"-nek a Dózsával, amikor pedig az olyan jó szívvel fáradozik ez ügyben. Pedig az egész falut szolnokmegyei telepesek lakják, s jól dolgozik mind a két termelőcsoport, egyaránt 200 százalékon felül teljesítették a terménybeadást. A Dózsában azt hallottuk, hogy a „Március 15" tagjai módosabb gazdák, azért nem akarnak egytálból gazdálkodni a Dózsával. De mások azt mondják, ez csak olyan ráfogás. A „Március 15" azt mondja: majd egyesülnek, ha meglesz az elszámolás. De mások azt mondják, ez csak olyan kifogás. „Sokat tárgyalunk a Dózsával" — mondja Bozsó elvtárs, a márciusiak párttitkára — „párosversenyben is voltunk". De ezt csak azért mondja, hogy lássuk: nincs itt „miért", nincs itt ellentét a két csoport vezetői között, nincs harc, csak kölcsönös barátság van s ha valaki mégis megkérdi, hogy hát akkor MIÉRT?, annak tudtára lehet adni az egyetlen kézenfekvő, természetes és mindent megvilágító feleletet: CSAK.

KISTORMÁSI HIRADÓ

SZERKESZTI: KASSOVITZ FÉLIX ÉS NÉMETH ZOLTÁN.

RIPORT

„Rámás csizmám térdig lucskos —

nagy tifelétek a sár!" — dúdolja magában a riporter, valahányszor a kistormási látogatásra gondol. A tett helyén azonban kezdetben nem volt kedve dúdolni, mivelhogy rámás csizmája sem volt. Így aztán jobb híján városi

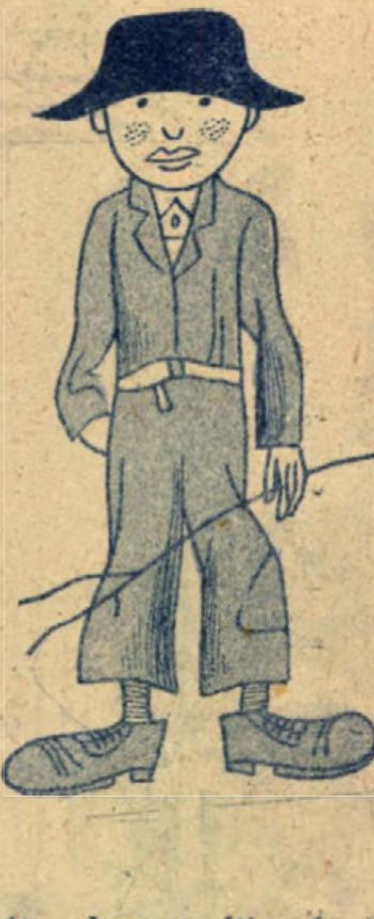

Berényi elvtárs, a párttitkár.

pantallója lett térdig lucskos, meg a sárga félcipője ormótlan ragacs, de ez utóbbi szerencsére már nem fér bele a nótába, mint ahogy felmosó ronggyá átlényegült zoknija és az a néhány közvetlen jókívánság is kimarad belőle, amellyel a ragacsos riportert este tisztaságszerető családja fogadta. Ennyit a sárról.

Az irodában tömény pipafüstben és nagy egyetértésben találtuk Kistormás majd valamennyi nevezetes személyiségét, Nádas elnök elvtárstól lefelé, egészen a pöttöm Tóth Janiig, aki a libapásztori hivatalt tölti be közmegelégedésre. Néhány vidám szó, nevetgélés, — s felengedett a kezdeti elfogultság. Megeredt a szó és versenyt pergett a kint szemerkélő esővel: kezdeti nehézségekről, elért eredményekről, sikerekről, demokráciánk segítő kezéről, no meg szép terveikről folyt a beszéd. Berényi h. párttitkár, a fiafal Majzik elvtárs, meg a többiek egymástól kapkodták el a beszéd fonalát és szőtték szép, színes, szívetgyönyörködtető képpé, amely egy fejlődő, virágzó és boldog jövőjéért dolgozó szocialista falut ábrázol.

Amikor egy tanulságos és kellemes órával gazdagabban elbúcsúzott a riporter, már dúdolni, sőt énekelni is volt kedve és ha a kedves kistormásiakra gondolt, észre sem vette a lábújjai között csörgedező latyakot.

Tóta Jancsi libapásztor, Ludas Matyi szerepében.

INTERJÚ

A pirossapkás

Szép szál barna legény: ez a traktorista. Fején malomkeréknyi piros fejfedő: ez meg a sapkája.

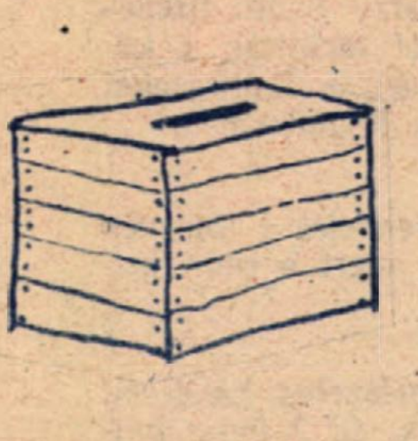
— Mondja csak elvtárs, — kérdezzük, — hogyan jutott eszébe ilyen sapkát venni? Hisz ilyet csak nők viselnek, de azok is csak a városban.

— Hát aztán! — feleli önérzetesen. — A Népboltban láttam, megtetszett, telik is rá a keresetemből. Meg aztán — hunyorít felénk — vörös az én kedvenc színem . . .

— És a lányok? — tapogatódzunk tovább. — Kedvelik-e a lányok az ilyen derék szál legényt, akinek méghozzá ilyen szép sapka van a tetejében?

— Hát, — húzza ki a derekát, — látják az elvtársak ott azt az alacsony embert? Ezelőtt öt-hat évvel ő volt a legjobb ivó a faluban. Neki volt a legnagyobb tekintélye is. Ma pedig a traktorista a legelső legény — mondja büszkén és ahogy a piros sapka peckesen végighalad a főutcán, hangosabban dobbannak a kistormási leányszívek.

PANASZLÁDA

Új istállót épít a „Március 15" termelőcsoport, s én kívánom, hogy mihamarébb tele legyen az az új istálló jószággal, de sehogysem megy a fejembe, hogy mért kell azt az új istállót éppen az óvoda közvetlen közelébe építeni, amikor a faluban van elég hely, s amikor a kisgyerekeknek minden inkább kell, mint a trágyaszag, meg a sok bogár, ami ott lesz és mégis, hiába igyekszünk rávenni őket, hogy máshová vigyék az istállót, ők segítségül hívják még a bürokráciát is és azt mondják, hogy már benyujtották a terveket az új istállóra és ha azokat jóváhagyják, akkor az istállót máshol már nem építhetik fel, így aztán sehogysem boldogulunk velük és én ezt most felpanaszlom.

Rostási Ferencné.

TUDOMÁNY

Mi a szotyola?

A szotyola ó-arám eredetű szó, amelyben a legújabb nyelvészeti kutatások szerint kelta nyelvi maradványok is fellelhetők. Használatos Kokinkínában, valamint Kistormáson. A szotyola, mint mag foglal helyet egy nyugtalan természetű növényben, amelyet a köznyelven napraforgónak neveznek. Az ókorban és középkorban kizárólag rágcsálásra használták, a legújabb időkben azonban ezenkívül még olajat is sajtolnak belőle. Ezt megelőzően azonban a szotyolát ősi szokás szerint kifejtik a napraforgóból és így jön létre a szotyolázás, amely Kistormás vidékén a bennszülött fiatalabbkorú lakosság kedvenc időtöltése, s amely nagy csemcsegéssel és köpködéssel van egybekötve.

HÍREK

Néphadseregünknek kilenc újoncot adott Kistormás.

Kovács István fiatal gazda Budapesten tanulja a keskenyfilmgépészetet.

A kárpátukrajnai parasztdelegáció tiszteletére adott banketten a következő fogások szerepeltek az étlapon: sült pulyka, kacsasült, sült disznó, borjúsült, baromfipörkölt, borjúpörkölt, sertéspörkölt, rétesek, lepények, stb. Az étlap további részeit helyszűke miatt nem közöljük. A hatszázszemélyes lakomán ötszázötven liter bor fogyott, de csak azért, mert az asszonyok nem ittak.

Telefonja is van Kistormásnak. Jelenleg az a bánatuk, hogy trolibuszuk még nincs.

KULTÚRA

Ahol öröm kultúrfelelősnek lenni

Ha ama bizonyos Pallas Athene nevű nyugalmazott görög isten, aki az ókori legendákban a kultúrfelelősi tisztet töltötte be, kiszállna a penészes regékből és ellátogatna Kistormásra — örömében kiugrana a tunikájából. Mert nem csalás, nem ámítás: mozi, könyvtár, zenegép, futballcsapat, kultúrgárda, pingpongasztal, lelkesedés és kultúrszomj — mind megtalálható itt, szinte csodálatos, miként férnek bele egy ilyen kis faluba ennyien.

A szivetdobogtató nagy közbüszkeség kétségtelenül

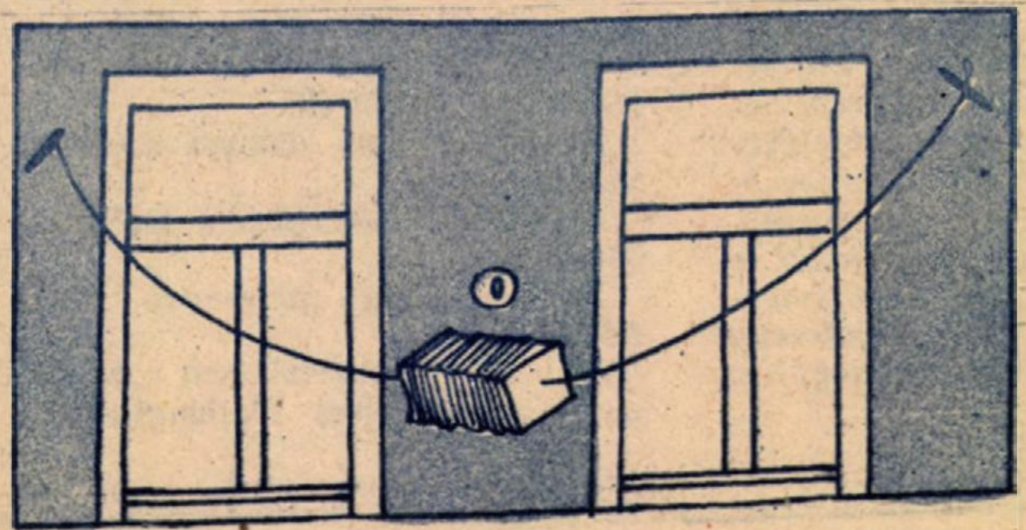

a mozi, amely olyan friss, hogy szinte még meleg, de vasárnap már a „Van hazájuk" című szovjet filmet adták benne, négy előadásban és azóta a kistormásiak egész héten úgy várják a következő vasárnapot, mint a szotyola a napsugarat. (Lásd: Ismeretterjesztő rovatunkat.)

Láttuk a könyvtárat is, ahol a könyvtáros megesküdött, hogy a heti két szeredélutánt nem légyidomitással tölti, hanem az olvasni vágyó tömegeknek méri ki a szellemi táplálékot. Nincs okunk ebben kételkedni, hisz a gyüjtemény olyan komoly és szép könyvekből áll, mint például a „Háború és béke", az „Az acélt megedzik", a „Csendes Don", stb. Ez utóbbi tartós olvasmány, szinte egész évre elég, — ha a tavaszi vetések idején veszi ki, akkor téli kukoricafosztásig ki is olvashatja az ember gyereke — mondják a tréfáskedvűek. Különben a könyvtáros madzagon függő elmés katalógus-berendezését, amelyet rajzoló elvtársunk nálam ékesszólóbban mutatott be, ez úton ajánlom az Újító Kiállítás figyelmébe.)

Esténként nem ér rá unatkozni a kistormási fiatalság. Ha éppen nem készülnek énekkel vagy tánccal a soron következő műsoros estre, akkor körülülik a remek zenegépet, amelynek puszta látására is elöntött a sárga irigység, — vígan pattog a kaucsuklabda a ping-pongasztalon és nagyokat döng a kerek bőr odakint a futballpályán.

Ennyit a kistormási kultúréletről, ahol öröm lehet kultúrfelelősnek lenni.

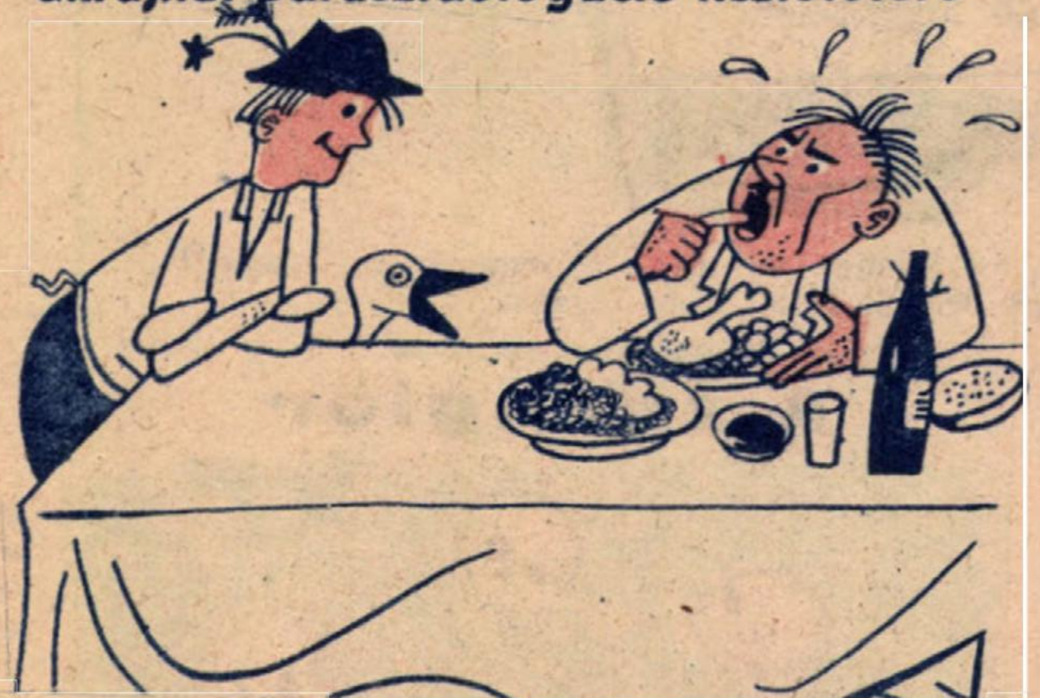
Képrejtvény

Ezt a rejtvényt a „Március 15" tszcs. irodájában láttuk a falon.

Megfejtés: A hiányzó betűket kölcsön adták a Dózsának, hogy dekorálhassa új mozihelyiségét.

Hatszázszemélyes ebéd a kárpátukrajnai parasztdelegáció tiszteletére

Ludas Matyi: Mi az elvtárs, maga még mindig ebédel?

Késői ebédelő: Én egy kicsit lassan eszem, ezért lemaradtam három nappal.

4 kistormási kulák

keresi azt az okos embert, aki nekik lelki vigaszt nyujtana.

„Csak négyen vagyunk egész Kistormáson."

Azért, mert nem a kistormási állattenyésztő brigád gondoz engem . . .

ÜZENETEK

Cseh János. Ön, mint a „Március 15" elnöke arra kért bennünket, hogy ne tegyük közzé az arcmását. Kérését teljesítettük.

Majzik Gellért. Igaza van, nehéz dolog eredményt elérni a növénynemesítés terén addig, amíg 750 holdjuk több, mint 1000 tagban van.

Durcás. Bár kegyed a termelőszövetkezet legifjabb bikája, annyit már tudhatna, hogy vendégeket másként kell fogadni.

Sár. Marasztalása nagyon jól esett, de sajnos, haza kellett jönnünk.

MNDSz-aszonyok. A fogadást nem maguk nyerték meg. Az MNDSz helyisége nem kukoricaraktárnak való.

Legújabb!!!

Lapzártakor arról értesültünk, hogy a Ludas Matyi üzemi oldala a jövő héten az **„Április 4" gépgyárba** látogat el.